

[Lütken.]

gen havde ladet høre fra sig, for at se, om der skulle være noget at rette. Det forslag om ændring af loven, der her er til behandling, er det synlige udtryk for, at finansministeren har opfyldt det tilsagn, han ved den lejlighed gav hr. Poul Dam. Uden at jeg skal gå i detaljer med hensyn til de ændringer, der er foreslået, hvorved man når fra en undtagelsesprocent på ca. 35 til 50, skal jeg dog fremdrage et enkelt område, som jeg synes er værd at omtale ved denne lejlighed. Det er det, at bøger og børnebilledbøger kun fritages for importafgiften i det omfang, de er trykt på fremmede sprog; når de er trykt på dansk eller slet ikke har tekst, bliver de pålagt afgift. Det synes jeg er en udmærket bestemmelse, fordi det kommer til at virke som en slags antidumpingafgift på bøger, der indføres fra lande, som leverer under trykningsomkostningerne hertil til salg til dansk publikum i større omfang. Der foreligger jo heller ikke i denne forbindelse nogen kulturel kommunikation, som skal sikres ved en sådan import.

Til slut skal jeg udtale, at SF er tilfreds med de undtagelser, der er foreslået, men at man formentlig nu må sige, at man er så tæt på det maksimum af undtagelser, som loven kan bære, hvis den skal opfylde det, der er dens formål.

Vi kan tilsige en saglig behandling under udvalgsarbejdet.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg har forstået det sådan, at man i hvert fald ikke går imod de undtagelser, der er foreslået her, og det kan jeg da i hvert fald takke for.

Når de tre partier venstre, de radikale og de konservative har det hovedsynspunkt, at hele loven burde ophæves, er der jo ikke meget grundlag for en debat. Vi har haft den principielle debat om hele denne lovgivning, og jeg føler ikke nogen stor trang til at genoptage den her i dag; det er ganske nyteløst.

Men nogle enkelte ord skal jo siges. Det, der er brug for nu, er først og fremmest at gå i gang med arbejdet i udvalget og se på, om der skulle være ting, der yderligere skal tages hensyn til, og jeg vil da gerne sige straks, at det ikke er meningen, at der ikke kan snakkes om ting i udvalget; der kan forhandles. Og hvis der i udvalget kommer

ting frem, som vi finder det rimeligt at tage hensyn til, vil vi gøre det.

Det er i det hele taget vores linje i dette, at vi har villet åbne nye muligheder i folkettinget. Den forrige regering opførte sig over for både lønmodtagerne og erhvervslivet som stivstikkere; det var praktisk taget umuligt for den daværende opposition at komme i forhandling med den daværende regering. Det var umuligt for lønmodtagerne, og det var praktisk taget umuligt for erhvervslivet. Hvor mange gange har vi ikke oplevet det under den forrige regering? Man ville ikke høre hverken på lønmodtagerne eller erhvervslivet, eller man kunne måske ikke høre, man lukkede ørerne, for når man endelig var blevet enig i de tre partier, var der ikke noget at gøre. Vi har altså båret os ad på en helt anden måde.

Jeg sagde jo udtrykkeligt, da vi havde debatten sidste gang, at jeg tog drillerierne roligt, og det skulle ikke afholde mig fra fortsat at komme med forslag om ændringer, hvis dette var nødvendigt, at give indremmelser og stille ændringsforslag, således at det resultat, der kom ud af arbejdet i folkettinget, blev det bedst mulige. Det var det, jeg sagde sidste gang, og det vil jeg gentage; vi kommer gerne med ændringsforslag, hvis sådanne kan medvirke til at gøre tingene bedre, og vi vil gerne lytte til, hvad erhvervslivet siger til os, og rette os efter det i det omfang, vi har mulighed for det.

Jeg må anholde hr. Jens Peter Jensens udtalelse om, at det var først, da lønmodtagerne meldte sig, at det lykkedes at få finansministeren i tale; det er simpelt hen helt 100 pct. forkert. (*Jens Peter Jensen*: 50 pct.!). Nej, det er 100 pct. forkert. Det er også forkert, hvad der har været meddelt i pressen om, at da den stærke smed kom, kunne der ske noget, men heller ikke før. Den stærke smed har overhovedet ikke henvendt sig hverken til mig, til statsministeren eller til økonomi- og budgetministeren, det er jo sandheden. Vi har haft en sekretær fra centralorganisationen af metalarbejdere i en ganske konkret forhandling om stålvalseværket; det er det eneste, der er sket.

Men vi har fået mange henvendelser fra erhvervene, og vi har haft en række saglige forhandlinger med disse repræsentanter for erhvervene og virksomhederne, og jeg synes selv, at vi i meget vid udstrækning har taget